

Claire

Claire kwam in december bij tijdelijk bij een van onze opvanggezinnen wonen. Ze was een mager, angstig hoopje hond, dat de eerste dagen niet uit de hoek van de bank kwam. En als ze dat wel kwam, was het omdat een van de andere hondendames te dichtbij kwam. Claire opereerde volgens het principe 'aanval is de beste verdediging'.

WaarderingNog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

Met enorm geduld wist de opvangmoeder Claire langzamerhand toch wat veiligheid te bieden. Maar ondanks de langzaam maar zekere vooruitgang bleef het echt wel tobben met Claire. Ze wilde eigenlijk niet dat haar opvangmoeder naar haar werk ging, en zodra die terugkwam meende Claire het alleenrecht op haar mens te hebben. Uit een soort onvrede had ze dan intussen nog overal in huis geplast en gepoept en tot overmaat van ramp joelde er 's nachts lustig op los allemaal beproefde manieren om te laten weten dat iets je niet past Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, stelde Claire zich enorm aan bij het uitlaten. Bij de eerste aanblik van een andere hond, was het of de duivel in haar voer.

Na een aantal weken besloten we dat dit zo niet verder kon. Met dit gedrag zouden we haar nooit kunnen plaatsen: wie wil er nou een jaloerse, plassende, poepende, joelende hond? We vonden een ander opvangadres, weliswaar ook met twee honden, maar wel van het andere geslacht. En het grote verschil was dat er wel iemand de hele dag thuis was. En dat stond Claire allemaal veel beter aan. Met die mannen had ze geen probleem -die vond ze stiekem wel leuk- en dat ze de hele dag op afroep knuffels en aandacht kon krijgen, dat was natuurlijk helemaal koren op haar molen. Plassen, poepen en gillen? Ik? Nee, hoor! En ik kan ook best netjes aan de lijn lopen, je moet me gewoon op tijd iets lekkers aanbieden, dan hoef ik me ook niet zo druk te maken.

Het was ons duidelijk wat voor soort huis Claire zocht: een huis waar je ongebreideld tegen je mensen aan kunt hangen, waar ze snappen dat ze niet voor langere tijd weg moeten gaan, en die gewoon onvoorwaardelijk van je houden.

Dat huis was nog heel snel gevonden! Veel sneller dan we hadden durven dromen. Een net gepensioneerd echtpaar, met alle tijd in de wereld. En dan ook nog mensen die voorheen hun leven met een Azawakh gedeeld hadden. Nou, dat soort mensen weet wel van wanten!

De kennismaking vond plaats op een zondagmiddag en zondagavond was Claire al in haar nieuwe huis. De berichten zijn goed! Claire geniet van haar leven als hond alleen, vindt haar mensen, inclusief de volwassen zoon, het absolute einde en laat dat ook zeer duidelijk merken.

Goed je best doen, Claire! Niet zo lelijk tegen tegemoetkomende honden doen, dat is echt nergens voor nodig! We hopen je binnenkort nog eens te zien.